

50 ΛΕΠΤΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Γ. Ι. ΡΑΖΗ - ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΩΝ

ΠΟΡΤΡΕΤΟ
ΤΟΥ OSKAR WILDE

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

*Η συντομὴ προπληρώνεται καὶ εἶναι 5 δρ. ἢ 8 φρ. χρ. τῆ χροιά.
Στέλνεται (καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα) στὸν κ. "Εχτώρα" Ἀδωνι—
"Ἰπποκράτη 51" Ἀθήνα
*Ἡ «Ἀνεμώνη» πωλεῖται 50 λ. στὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ στὰ κιάσκια.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ - ΑΛΩΝΑΡΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 5.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΜΕΝΑ

ΤΡΕΙΣ ΠΑΝΑΓΙΕΣ

Ἡ Παναγία ἢ Φλαμτουριανὴ καὶ ἡ Παναγία ἢ Κανάλα
καὶ ἡ Στρατηγάτισσα ἢ Κυρά,
τρεῖς ἀδερφές, καὶ ζούσανε μετὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη,
τρεῖς ἀδερφές, καὶ μιὰ καρδιά.

Μὰ ὁ χωρισμὸς εἶναι κακὸς καὶ τὸ ἔχε γειὰ φαρμάκι.
Καὶ γιὰ νὰ ζοῦν πάντα μαζί.
τὶς Ἐκκλησιῆς τοὺς χτίσανε, τρεῖς ἀδερφές καὶ κείνες,
κοντὰ κοντὰ, καρσὶ καρσὶ.

Σ' ΕΝΑΝ ΑΓΙΟ

Τὴν ἔχτισες τὴ σπήτη σου στὸν ξερὸ βράχο ἀπάνου,
καὶ ἔχτισες ἐκεῖ,
κάτου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸν οὐρανὸ, μονάχος
μετὰ τὴν προσευκὴ.

Στὴν πέτρα ἀπάνου ἀγκούμπηδες. Περὸν τὰ χρόνια. Φέγγει
μέσω σου ὁ θεὸς.
Μὲ τὸ ἱερό σου τᾶγγισμα βαλοῦλωσε καὶ ὁ βράχος
καὶ ἔγινε ναὸς.

ΚΛΕΙΣΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Σὲ μιὰ πλαγιά τῆς Ἀνάκουρας μιὰν ἐκκλησιὰ χτισμένη,
μιὰν ἐκκλησιὰ κλεισμένη.
Κι ὅποτες περὸν φωνές γρικᾶ σαν κάποιοι μέσα νάνα
καὶ νὰ δοξολογᾶνε.

Κι ὅταν κολᾶ ἡ νεροσυρμὴ καὶ ὅλα τὰ ξεριζώναι,
καθὼς κοντοζυγώνει
στὴν ἐκκλησιούλα τὴν κλειστὴ, τὸ δρόμο τῆς θὰ λιάξῃ,
νὰ μὴν τὴνε πειράξῃ.

9 τοῦ Ἀλωνάρη 1910

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ,"
ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ:

Στό Ἄργος ὁ γιὸς τοῦ πεθαμένου εἶναι πατέρα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Παντοῦ καὶ πουθενά, δυστυχισμένος πάντα....

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Στό καλὸ ψευτόνειρα! τίποτις δὲν εἶστε!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μὰ μήτε, βέβαια, κι' οἱ θεοὶ, σοφοὺς που κραζοῦν,
Εἶναι ἀληθινότερα φτερωτῶνε δνειρῶν·
Στὰ θεῖα, ὅπως στὰνθρώπινα, τῆραχος εἶναι
Παραπολὺς, καὶ μόνο ἓνα πιχραίνει ἐκείνον
Μωρὸς ποῦ ἐνῶ δὲν εἶναι πίστη ἔδωκε τόση
Σὲ μάντεων λόγια κι' ἔτσι, ὡς λὲν, ἐχάθη, ἐχάθη!

ΧΟΡΟΣ

Ῥιμένα! οἱ ἀγαπημένοι μας γονεὶ τίχα ποιὸς ξέρει
Ζοῦνε; δὲ ζοῦν; ποιὸς εἶδησι μοῦρεἰ ἔδῶ νὰ μᾶς φέρει;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀκοῦστε, ὦ ξένοι, καίτι ἐγὼ στό νοῦ μου που ἔχω,
Τώρα που ἂν γίνει, ἀγλήγορα θε νᾶναι κέρδος
Καὶ στοὺς τρεῖς μᾶς· τὸ καλὸ τί εἶναι του περίσσια
Τρῖσκαλο. ἂν ὅλοι σύμφωνοι τὸ εὐχαριστιοῦνται;
Θάστεργες σὺ, ἂν σ' ἐγλύτωνα, χάρη δική μου
Καίτι νὰ εἰπεῖς πηγαίνοντας μόνος σου στό Ἄργος,
Στοὺς ἐδικούς μου ἐκεῖ καὶ γράμμα μου νὰ δώσεις,
Που ἔγραψε κάποιος σπλιχνιζὸς σ' ἐμένα σιλιάβος,
Βλέποντας, πῶς τὸ χέρι μου φονιάς δὲν εἶναι,
Παρ' ἀποθαίνει τί ἢ θεᾶ κι' ὁ νόμος θέλουν;
Μὰ ἐγὼ κινένανε δὲν εἶχα στό Ἄργος πάλε

Νὰ πάει νὰ εἰπεῖ γιὰ μένανε, ἢ σ' ἐνὸς δικοῦ μου
Τὸ γράμμα μου νὰ δώσει, ἔδῶθε γλυτομένος.
Σὺ ὅμως που, ὡς φαίνεσαι, δὲ χαμηλοκρατέσαι
Καὶ τὴ Μυκῆνα κι' ὅσους θέλω ἐγὼ γνωρίζεις,
Σώσου, τόσο ἐσὺ ἀκριβὰ καλοπληρωμένος
Μὲ τὴ σωτηρία σου, γιὰ ἓνα γραμματάκι...
Μὰ ἐτούτος, ἀφοῦ ἡ χώρα ἔδῶ μᾶς τὸ προσταίνει,
Μακροῦ ἀπὸ ἐσένα τῆς θεᾶς σφαχτᾶρι ἄς μείνει...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ῥολα τᾶλλα εἶπες καλὰ πάρεξ ἓνα, ὦ ξένη,
Τὶ βάρος μου μεγάλο νὰ σφαχτεῖ εἶναι ἐτούτος,
Τὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ φορτωτῆς τοῦ πλοίου τῶν συμφορῶν μου.
Καὶ ἐκεῖνος πλάει μαζί μου μόνο ἀπὸ συμπόνια,
Εἶναι ἄδικο λοιπὸν νὰ ἐξολοθρέψω αὐτόνε,
Χάρη ἄλλου κάνοντας, ἐγὼ γιὰ νὰ γλυτώσω·
Μόνο ἔτσι ἄς γίνει: ἐτούτου ἔδῶ τὸ γράμμα δόσε,
Καὶ ἀφευκτα, μὴ σὲ μέλει, στό Ἄργος θὰν τὸ πάει,
Καὶ μένα ἄς μὲ σκοτώσει ὅποιος μὲ θέλει...
Δὲν εἶναι πιὸ ἀτιμότερο νὰ ρίχνεις φίλους
Σὲ συφορὲς, μὲ τὸ σκοπὸ ἐσὺ νὰ γλυτώσεις·
Κ' εἶναι ὁ Πυλάδης φίλος μου, φίλος μου τόσο,
Που ὡς ἐγὼ, ἀπαράλλαχτι, φῶς νὰ βλέπει θέλει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ῥὼ ἐσὺ ἢ ἀνεχτίμητη καρδιά! ποιά ρίζα νᾶχει
Τρισεύγενη βλαστήσει ἐσένα, τέτοιος φίλος
Στοὺς φίλους σου που δείχνεσαι; Μακάρι τέτοιος
Νὰ εἶναι καὶ ὁ μόνος μου ἀδερφὸς στὸν κόσμο που ἔχω!
Γιατί ἔτσι ἀνάδελφῃ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι, ὦ ξένοι,
Μονάχα τὰ ματάκια μου που δὲν τὸν βλέπουν!
Λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ θεῖς, τὸ γράμμ' ἄς πάει ἐτούτος
Καὶ θάποθάνεις σὺ· μὰ ἔδῶ ὅσα πρόπει, ἢ τύχη
Στό θάνατό σου ἐφρόντισε νὰ τάχεις ὅλα...

(στίχος 567—616)

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΡΥΓΙΚΗ ΕΛΕΓΓΕΙΑ

*Je veux bâtir pour toi, Madone, ma maîtresse,
un dutel souterrain au fond d'une détresse...*

(Baudelaire *Fleurs du Mal*)

..... Καὶ Σ' ἀγαπάω - ὦ! ἀλήθεια - Σ' ἀγαπάω
Κι' ὅπου καὶ νὰ στραφῶ, κι' ὅπου κι' ἂν πάω,
Κι' ὅπως ἀλλοιῶς κι' ἂν κάνω, κι' ὅσο, κι' ὅπου
Φιάνει τὸ μᾶτι κι' ἡ καρδιά τ' ἀνθρώπου,
Κι' ἐκεῖ ποῦ ὄλο μιλοῦν κι' ὄλο γελᾶνε,
Κι' ἐκεῖ ποῦ ὄλο πονοῦν, καὶ δὲ μιλάνε,
Κι' εἴτε στεφάνι Μαρτυριοῦ φοράω,
Ὁϊμέ! Σὲ Λαχταράω, Σὲ Λαχταράω .....

..... Καὶ Σ' ἀγαπάω - ὦ! ἀλήθεια - Σ' ἀγαπάω
Κι' εἴτε ὅτι πέλας μέσα κολυμπῶ,
Κι' εἴτε μέσ' τὰ χαμόκλαδα σκορτάφτω,
Κι' εἴτε ὅτ' ὀρθοζο πέφτω, κι' εἴτε σκάφτω,
Κι' εἴτε οἱ καϊμοὶ ἀπὸ πόνου μου περνᾶνε,
Κι' εἴτε πικρὸ φαρμάκι μὲ κερνᾶνε,
Κι' ὅσο καὶ νὰ πονᾶω, νὰ μαρτυρῶω,
Σὲ Λαχταράω, κι' ὀϊμέ! Σὲ Λαχταράω .....

ΝΑΗΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΦΥΛΛΑ

* ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ

Μέσα ὅ τῃ κάτασπρη αἰθουσα ὅ τὸ κάτασπρο κρε-
βάτι καθὼς τ' ἄλλα, εἶνε ξαπλωμένος, μ' ἀνοιχτὰ μάτια ὁ
πεθαμένος, ὅ τὸ παγωμένο κύταγμα τοῦ φαίνεται κάποια
ἀμυδρὴ λάμψη ποῦ δείχνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ πεθαμό του.

Τὰ λίγα δέντρα ποῦ γέρουν ὅ τὸ παράθυρό μου δὲν
δείχνουν διόλου πὼς εἶνε ἀνοιξη, κίτρινα καὶ μαραμμένα τὰ
φύλλα τους πεθέουν ὄλο ἓνα, καὶ πέφτουνε ὅ τῇ γῆ . . .

* Ἡ βουή τῆς πόλης δὲ μᾶς φτάνει, φοβᾶται κι' αὐτὴ
τὸ σπίτι τοῦ βόγγου! τῆς κλάψας! τοῦ ὀδυρμοῦ! κι' ὁ πε-
θαμένος μένει κοντὰ μου ξαπλωμένος, μ' ὀλάνοιχτα μάτια
μὲ τὴν ἀμυδρὴ πάντα λάμψη τους . . .

Τὰ γυαλῆνια μάτια του μὲ τυράζοννε τόσο ἐπίμονα, ὥσ-
τε μὲ κάνει νὰ πιστέψω πὼς κάποια ζωὴ θάχει μέσα του.

Καὶ τὸν ἀρώτησα.

Γιὰ πὲς μου σὲ παρακαλῶ, τί μπορεῖ νὰ αἰσιτάνεται κα-
νεὶς ὅταν ἡ ἄμοιρη ψυχὴ ἀφίνει τὸ κουφάρι; . . .

Μὲ κάποια ἀνατριχίλα ἄκουα τὸ τριξίμο ποῦ καναν
τὰ κόκκαλά του κι' ἐβλεπα τὸν πεθαμένο ν' ἀγωνίζεται
νὰ ὀστριχτεῖ ὅ ἓνα κατάλευκο προσκεφάλι, ὥστερα σὰν ἡσού-
χασε ἄρχισε νὰ κουβεντιάζει.

* Ὡ! δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ . . .

Τὴν κλαψάρικη κι' ἀπαισία φωνὴ του πάντα θὰ βοῦτζει
στ' αὐτιά μου.

* Ὡ! ναι, δὲ θὰ τὴ ξεχάσω ποτὲ . . .

— Ἀλήθεια, μοῦπε τί ὄραϊα ῥώτηση «Τι αἰσιτάνεται κανέ-
νας ὅταν ἡ ψυχὴ ἀφίνει τὸ κουφάρι του».

* Ὡ τί αἰσιτάνεται! μόνο πόνους, ναι, μόνο πόνους, κι' ὅταν

* ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

μάλιστα πεθαίνει δίχως τις αγάπες του και σ'αν θυμᾶμαι πῶς μπορούσα νὰ πεθάνω, χαϊδεύοντας τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς μιᾶς μου αγάπης κι' ἔχοντας τὰ μάτια μου 'σ τῆς ἀλλοτρίης τὸ κύταγμα πῶχει τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι (ὑστερα σ'αν νὰ μονολογοῦσε).

Ὡ πόσο! 'φτωχισμένος θὰ σβῶνα, ἂν σὰς εἶχα κοντά μου γλυκὲς μου αγάπες.

Ἡ πρώτη μου αγάπη, μιὰ ξανθιά κορητοῦλα μ' ὀλόχρυσσα μαλλιά, κι' ἡ ἄλλη, μιὰ μελαχροινιά ποῦ τὴν ἀγάπησα μένα αἴστημα πολὺ ποῦ μεγάλο . . . .

Καὶ θέλοντας νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὶς ζοφερὲς σκέψεις του τὸν διέκοψα λέγοντάς του.

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς ὑπάρχει τιμωρία ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο γιὰ κείνους ποῦ ζῆσαν παράνομα καὶ πῶς ὑπάρχει κάποιος θεὸς γιὰ νὰ κραίνει τοὺς ἀνθρώπους!

Σ' αὐτὴ μου τὴν ἀρώτηση ἔκαμα τὸν πεθαμένο νὰ γελᾷ τόσο δυνατὰ ποῦ αἰστάνθηκα κοῦο ἰδρὸ νὰ μοῦ βρέχει τὸ κορμὶ ἀπὸ ἀλλόκοτο φόβον.

— Τιμωρίες, θεοὶ κι' ἄλλα ἓνα σωρὸ τέτοια πράγματα ἐφώναζε θυμομένος τώρα, εἶνε ἓνας ὡραῖος μῦθος, μιὰ ὠραῖα πλάνη . . . . .

Φκιάστηκε γιὰ τοὺς ἀθρώπους ποῦ ζοῦνε, χάνεται γιὰ κείνους ποῦ πεθάνουνε, ποῖος μεγαλύτερος θεὸς μπορεῖ νὰναι ἀπὸ τὴ φύση; καὶ πάρε γιὰ παράδειγμα ἓνα τιποτένιο ἓνα ἀπλὸ σταράκι τ' ὁποῖο ὁ γεωργὸς ἀφίνει 'σ τὸ χῶμα, μόνη τῆς θὰ φροντίσει γιὰ τὸ ποτισμὸ του, γιὰ τὸ μεγαλομὸ του, του γιὰ τὸ πολλαπλασιασμὸ του, καὶ μὲ μεγαλύτερη ἀγανάχτιση ἐφώναξε:

Ἔτσι τυφλομένοι σεις οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὸ αἴστημα τῆς θρησκείας, δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ θανατώσετε τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσης

Καὶ χαμηλόνοντας τὴ φωνὴ του εἶπε:

Εἶνε αἰῶνες τώρα ποῦ ὁ ἀνθρώπος παλεύει μὲ τὴ φύση καὶ πάντα βγαίνει νικημένος γιατί ἡ πάλη αὐτὴ εἶνε ὑπεράδρωπη . . .

Κοντιεῦει ὁμως νὰ φτάσει ὁ καιρὸς τῆς ἐκδίκησης ποῦ ὁ ἀνθρώπος χτυπώντας κατακέφαλα τὸ δοῦλο τῆς φύσης, τὸ χάρο, θὰ βγεῖ νικητὴς ἢ φύση νικημένη θὰ πάψει νὰ κρύφτει τὰ μυστήριά της κι' ὁ ἀνθρώπος ὑπερτέλειος πειὰ δίχως διχόνοιες πετιόντας ὅλα τὰ ψευτοαισθήματα, πολέμους ἐπίδειξες καὶ τὰ ὅμοια, θὰ φυλάξει μόνο τὸ αἴστημα τοῦ ὡραίου, μόνο τὸ αἴστημα τῆς αγάπης, καὶ κυτᾶζοντας τὴν εὐτυχία του ποῦ θὰ τὴ βροῖσκει ὅπου κι' ἂν σιραφεῖ θὰ ζήσει ἀνάμεσα 'σ τὶς χρονιὲς καὶ 'σ τοὺς αἰῶνες πάντα φτωχισμένος.

Σβύνεται σιγὰ-σιγὰ τώρα ἡ φωνὴ του, τὸ φοβερὸ τρίξιμο ποῦκανε, μὲ κάνει νὰ ξυπνήσω χάνοντας τ' ὄραμα μου.

Καὶ ξαναβλέπω μέσα 'σ τὴν κατάσπρη αἰθουσα, 'σ τὸν κατάσπρη κορεβᾶτι καθὼς τ' ἄλλα, νᾶναι ἐαπλωμένος μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια ὁ πεθαμένος, 'σ τὸ παγωμένο κύταγμα του φαίνεται κάποια ἀμυδρὴ λάμψη ποῦ δείχνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ πεθαμὸ του.

Τὰ λίγα δέντρα ποῦ γέρουν 'σ τὸ παρᾶθρο μὲ δὲν δείχνουν διόλου πῶς εἶνε ἀνοιξη κίτρινα καὶ μαραμμένα τὰ φύλλα πεθάνουν ὅλο ἓνα καὶ πέφτουνε 'σ τὴ γῆ . . .

ΑΠΟ ΤΗΝ “ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ,”

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

III.

... “Εμείνα και την άλλη μέρα στο σπίτι . . . Είχα αιστανθεί τον εαυτό μου τόσο ευτυχισμένο τη μέρα εκείνη, που δε μούκανε πια καρδιά να βγω μόνος μου για να ψαρέψω . . . Η σκέψη μου πετούσε άθιστα στην επίσκεψη της περασμένης μέρας, και μια πεποίθηση με κρατούσε μέσα στο σπίτι, μια κρυφή πεποίθηση πως θα ξαναρχόντουσαν και πάλι . . . Η ώρα προοίονεσεν άργα άργα τη μέρα εκείνη, τόσο άργα όσο ποτέ! Έγώ, κλεισμένος μοναχός μου μέσα στην κλίμακα, καθόμουνα κοντά στο τραπέζι, και με το κεφάλι ακουμπισμένο στην άριστερή μου παλάμη εσαρκτόμουνα . . . τι άσπιο που είναι, μά την αλήθεια! Δεκαπέντε χρόνων άνθρωπος να κείται και να σκέφτεται με τόση σοβαρότητα! Είναι να ξεκαρδίζεται κανείς από τα γέλια . . . Και όμως! Έως τότε ή ονειροπόλησες μου δεν είχαν όρισμένο αντικείμενο, ώρισμένη κατεύθυνση, αλλά ήτανε αποτέλεσμα του ρομαντικού τριγυρισμού πουκανε τον άνθρωπο ρομαντικό και χωρίς να το θέλει από τη μέρα όμως εκείνη τα πράγματα είχαν αλλάξει: Ο νοῦς μου δεν ελπιούτανε πειὸ από το ένα αντικείμενο στο άλλο: Καθισμένος κοντά στο τραπέζι, και με το κεφάλι ακουμπισμένο στην άριστερή μου παλάμη, είχα συγκεντρώσει της σκέψης μου σ’ ένα χαριτωμένο κεφαλάκι με μπουνιλιτσες ολόξανθες, και με κάτι γαλανὰ ἔξυπνα ματάκια . . .

“Άξαφνα ένα άβέβαιο βήμα ἔξω στην εἴσοδο διέκοψε της ονειροπόλησές μου. . . Ένα δειλό-δειλό χτύπημα ἀκούστηκε μόλις στην πόρτα, κι ὕστερα ένα τρέξιμο δυνατό και βιαστικό ἀκολούθησε . . . “Έτρεξα ν’ ανοίξω την πόρτα, και το μάτι μου ἐπρόφρασε τη Μαργαρίτα που ἔφηνε τρέχοντας . . . την ἐφώναξα, κι ἐστάθηκε δειλή, ἀναποφάσιστη, ντροπισμένη:

—Γιατί φεύγεις; την ἐρώτησα πειὸ δειλὸς ἔγώ:

Κείνη δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα, μόνο κινέβασε τὰ μάτια της ντροπιασμένη . . . Σε λίγο ὅμως:

—Πάω να φωνάξω το Γιῶργο! εἶπε θαρραλέα: εἶνε ντυμένος

για να πάμε περίπατο: ἔρχεσαι μαζί μας;

Και τὰ γαλανὰ της μάτια προσηλόθησαν ἀπάνω μου, και με κύταξαν προσεκτικά, κατάματα, ἐπίμονα . . .

—Θάρτῶ, ἀποκρίθηκα κι ἐγὼ εἰμι ἔτοιμος: σὰς περιμένα . . .

Δὲν είχα ἀπατηθεῖ στην προαίτησή μου!

Ἐβγήκαμε πάλι, κατεβήκαμε στη θάλασσα, και διασκεδάσαμε πετούντες τις πέτρες, και παρακολουθοῦντες τοὺς κύκλους που σχηματίζανε στην ὑγρή της θάλασσας ἐπιφάνεια με τὸ πέσιμό τους. Της Μαργαρίτας ἡ προσοχή είχε μοιραστεί σὲ μένα και στη θάλασσα . . . Προσήλωνε τὰ μάτια της βαθειὰ στὸν ὄριζοντα με μια παραξενή ἐπιμονή, σὰν να ζητοῦσε κάτι να διακρίνει, σὰν ναθελε να ἔξερενήσει τὸ χάος αὐτὸ που λέγεται ἄπειρο: Ὑστερα πάλι ἐγύριζε, και μούροίγε μια ματιά ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, σὰν να ζητοῦσε να ἐντυπωθεῖ τη σιλουέττα μου στο μισό της:

—Πὼς σε λένε; με ῥώτησε ἄξαφνα:

—Ἄγγελο!

—Ἐχεις ὄρατο ὄνομα, πολὺ ὁμορφο . . .

—Ἀλήθεια, σὰρέσει;

—Ναί, πολὺ . . .

Ἐσωπάσαμε ἀρχετὴ ὥρα:

—Και τὸ χειμῶνα μένετε στην Ἀθήνα; με ῥώτησε πάλι σὲ ἴγιο.

—Βέβαια . . .

Κάποια λάμψη χαρῶς ἐφώτισε τὰ μάτια της

Τι ὄραία! εἶπε, μ’ ἕνα γέλιο γιομάτο ἀπὸ εὐχαρίστηση, θα εἴμαστε μαζί . . .

Ἐγὼ ἔφερα τὸ χέρι στην καρδιά μου, γιατί την αἰστανόθηκα να χτυπᾶ τόσο δυνατὰ, που νόμιζα πως θα φύγει ἀπὸ τη θέση της.

Ἐξλονιστήκανε τὰ ποδιάρια μου που παρὰ λίγο να πέσω . . .

Θὰ καταλάβανε φαίνεται, την ταραχή μου, γιατί ἀμέσως με ρώτησανε τρομαγμένα και τὰ δύο:

—Τι ἔχεις; ἐγάλασε τὸ χῶμα σου . . .

—Σου πονεῖ ἡ καρδιά σου; ἐπρόσθεσε ἡ Μαργαρίτα:

—Ναί, και τὸ κεφάλι μου . . .

Ἐκείνη ἀκούμπησε τὸ χέρι της στο κούτελό μου, κι ὕστερα τῶφρε στην καρδιά μου:

—Ἀλήθεια! εἶπε τὸ κεφάλι σου καίει: πὼς χτυπᾶ ἡ καρδιά σου! . . . Πάμε ὀγλήγορα στο σπίτι . . .

— Πάμε, ἐπρόσθεσε κι' ὁ Γιώργος· και νά, γιά δές, ἐνύχτωσε! εἶπε, δείχνοντας τὸ φανάρι ἀπέναντι στοῦ ἀκρωτήριου, ποῦ εἶχε ἀνάψει κείνη τὴν ὥρα...

Ἐγὼ θάθελα νὰ μείνω μαζί τους ὡς τὸ πρωτ' ἡ ἀρρώστεια μου δὲν ἦτανε ἀπὸ κείνες ποῦ μποροῦσε νὰ τὴ θεραπεύσει ἡ προφύλαξη στοῦ σπίτι... Αἰστανόμουνα ἄλλως τόση μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω ἄερα καθαρὸ γιὰ νὰ συνέρθω!... Ἀναγκάστηκα ὅμως νὰ γυρίσω, θέλοντας και μὴ...

Ἡ Μαργαρίτα ἦρθε κοντά μου, και μ' ἔπιασε μπράτσο· κáθε λίγο σήκωνε τὰ μάτια της, και με' κύτταζε πάλι ὥρα πολλή, σὰν ἀφηρημένη...

Μπροστά στὰ σπítια μας ἔχωριστήκαμε: Ὁ Γιώργος εἶχε προχωρήσει λιγάκι· κείνη ἔμεινε πειὸ πίσω, και με' ῥώτησε με' φανερὴ ἀνησυχία:

— Σοῦ πονεῖ ἀκόμα τὸ κεφάλι σου;

— Ναί, λιγάκι...

Προσήλωσε τὰ μάτια της στὰ δικά μου, και στή σtάση αὐτὴ ἐστάθηκε κάμποση ὥρα... Ὑστερα, βιαστικὰ-βιαστικὰ, ἀρπάξε με' τὰ δυὸ της χέρια τὸ κεφάλι μου, με' φίλησε μ' ὀρμὴ στοῦ κόιλτελο, κι' ἔφυγε τρεχάτη, ντροπιασμένη, ἀκολουθῶντας τὸ Γιώργο ποῦ ἀνέβαινε στοῦ σπίτι τους.....

ΑΓΓΕΛΟΣ ΝΑΡΒΑΣ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΟ ΣΚΟΥΛΙΚΙ

Μικρὴ κολοφωτιὰ
Τρελλή,
Φεύγα, θά σέ πιάσω.

Μικρὴ κολοφωτιὰ
Τρελλή,
Κρούψου, θά σ' ἀρπάξω.

Μικρὴ κολοφωτιὰ
Τρελλή,
Σβύνεσαι, θά πεθάνω.

ΕΧΤΩΡΑΣ ΑΔΩΝΙΣ
μεταφραστής

JEAN AICARD
de l'Académie Française

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Καλέ μου "Εχτωρα" Αδωνι,

Ξέρεις τί εἶπεν ὁ Χριστὸς στὴν «Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλίαν»; Τὸ ξέρεις. Στὸ θυμίζω: «Μὴ δώτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί· μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσίν αὐτῶν και στραφέντες ῥήξωσιν ὑμῖς».

Και ξέρεις κάποιος ἀρχαῖος σοφὸς τί εἶπεν ἀκόμη; Τὸ ξέρεις. Στὸ θυμίζω: «Τὸ δις ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ». Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στοῦ προηγούμενου φύλλο τῆς «Ἀνεμῶνης» δὲν εἶχα καθόλου σκευθεῖ τὸ πρῶτο ρητὸ ὅμως τώρα τὰ καλοσκευέτω και τὰ δύο. Δὲν ἔχω καιμὴν ὄρεξη, ἐτοῖτη μάλιστα τὴν ἐποχὴ, ποῦ εἶμαι βουτηγμένος μεσ' στὰ μαθηματικὰ, γιὰ τῆς ἐξετάσεις μου, νὰ χολιάζομαι βλέποντας κατὰ τὸ Λαμαρτῖνο: «L' imposturne ou la bassess, livres l' inuocente faiblesse aux serres du crime puissant» γιὰ τοῦτο σοῦ γράφω γιὰ νὰ σέ παρακαλέσω νὰ μὴ δημοσιέψης τὸ τραγοῦδι μου ἐκεῖνο, ποῦ ἔχεις στὰ χέρια σου ἀπ' τὸ τελευταῖο φύλλο. Φτίνει μὴ φορὰ παρεξηγήθη και δὲν ἀξίζει ν' ἀρμυνεῖη κανένας τὸν ἑαυτὸ του σὲ κείνους, ποῦ χωμένοι στοῦ Βούρσο δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν τίποτα ψηλότερο, τίποτα... Βέβαια - αὐτὸ μὲς εἶπες τώρα - ἐγὼ δὲ δίνω καιμὴ σημασία, μὰ ὁ κόσμος; Και εἶναι τόσο ὀμορφος ὁ κόσμος! Αἰσtάνομαι πὼς ποτὲ δὲν θά μπορέσω νὰ τὸν μισήσω. Γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ δημοσιέψης τίποτα! σ' αὐτὸ τὸ φύλλο και νὰ δεχτῆς τοὺς καιροετισμούς μου μαζί μ' ἕνα ζουτι λουκούμα ποῦ σοῦ στέλω.

ΜΑΝΩΛΗΣ Κ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Σύρα, Γενούιος τοῦ 1910.

HEINRICH HEINE

Η ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

(* Από τη θάλασσα του βορρά).

Ἡ νύχτα εἶνε ψυχρὴ καὶ ἀναστρεφ· ἡ θάλασσα εἶνε ἀγριεμένη καὶ ἀπάνω της ξαπλόνεται ὁ ἄγριος βοριῦς σὰν ἕνας γέρο-ξεκουτιάρης ποῦ φλυαρεῖ μὲ μιὰ φωνὴ κλαυφάρικη καὶ μυστηριώδη, καὶ διηγίεται παραμύθια, διηγήματα γιὰ γίγαντες, παλιῆς ἰσλανδικῆς ἱστορίες γεμάτες ἀπὸ μάχες, καὶ κωμικῆς ἡρωϊκῆς σκηνῆς, καὶ κατὰ διαλείματα γελῶντας καὶ οὐρλιάζοντας τραγουδαί τὰ τραγούδια τῆς Cdala καὶ ὄλ' αὐτὰ μὲ τόση ἄγρια εὐθυμία ποῦ τ' ἄσπρα παιδιὰ τῆς θάλασσας πηδᾶνε σὶν ἄγερα καὶ βγάζουνε χαρούμενες κραυγῆς.

**

Καὶ ὁμως σὶν ἀκροθαλασσιᾷ, ἀπάνω σὶν ἄμμο ποῦ ἄφησε, ἡ ἄμποτις προχωραί ἕνας ξένος ποῦ ἡ καρδιά του εἶνε πὶο πολὺ ἐρεθισμένη ἀπὸ τὸν ἄγερα κι' ἀπὸ τὰ κύματα.

**

Παντοῦ ἀπ' ὅπου διαβαίνει, τὰ πόδια του πετᾶνε σπίνθες καὶ τρίζουνε τὰ βότσαλα· εἶνε τυλιγμένος μέσα σ' ἕνα γκρι πανοφῶρι καὶ περπατάει μ' ἕνα γρήγορο βῆμα μέσα σὶν νύχτα καὶ μὲς τὸν ἄγερα, κι' ὀδηγιέται ἀπὸ ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ποῦ λάμπει τόσο γλυκὰ καὶ τόσο θελκτικὰ μὲς τῆ μοναχικῆ καλύβᾳ τοῦ ψαρᾷ.

**

*Ο Πατέρας καὶ ὁ γυιὸς εἶνε σὶν θάλασσα, καὶ ὁλομόναχη μέσα σὶν καλύβᾳ, ἔχει μείνει ἡ κόρη τοῦ ψαρᾷ,

κι' ὠμορφη κόρη τοῦ ψαρᾷ! Εἶνε καθισμένη κοντὰ σὶο τζάκι κι' ἀκούει τοὺς ὑπόκωφους καὶ παράδοξους κρότους τῆς χύτρας. Ρίχνει ξανάματα καὶ φυσάει τῆ φωτιά, ἐνῶ οἱ κόκκινες καὶ φλογερῆς λάμπες της ἀντανακλῶνται μὲ μιὰν ὑπέροχη μαγεία ἀπάνω σὶο δροσερὸ προσωπάκι της, ἀπάνω σὶοὺς ὤμους της ποῦ προβάλλουν τόσο ὠμορφοὶ καὶ λεπτοκαμωμένοι μεσ' ἀπ τῆ χονδρὴ μπλούζα της, κι' ἀπάνω σὶ ὠμορφο χεράκι της ποῦ σφίγγει στερεὰ, στερεὰ τῆ κοντὴ φάστα της ἀπάνω σὶν λεπτὴ καμπυλότη-
τα τῆς μέσης της.

**

Μ' ἄξαφνα ἀνοίγ· ἡ πόρτα κι' ὁ νυχτερινὸς ξένος προχωρεῖ μεσ' τῆ καλύβᾳ ρίχνει ἕνα βλέμμα θρασὺ, ἀλλὰ γεμάτο γλύκα σὶν δροσερῆ κοπέλα ποῦ στέκει δειλιασμένη μπροστὰ του μοιάζοντας μ' ἕνα μαραμένο λούλουδο. Πετᾶει κάτω τὸ πανοφῶρι του καὶ γελῶντας τῆς λέει:

**

Κύττα παιδί μου, κράτησα τὸ λόγο μου καὶ ξαναγύρησα, καὶ μαζί ξαναγυρίζει κι' ὁ παλιὸς καιρὸς ποῦ οἱ θεοὶ τοῦ οὐρανοῦ ταπεινόντουσαν μπρὸς σὶς κόρες τῶν ἀνθρώπων καὶ μαζί μ' αὐτῆς γεννοῦσαν τοὺς ἐστεμμένους γόνους τῶν τῶν Βασιλιάδων, καὶ τοὺς ἡμίθεους, τὰ θαύματα αὐτὰ τοῦ κόσμου.

**

* Ἀλλὰ παιδί μου φαίνεσαι σαστισμένη μὲ τῆ θεϊότητά μου κι' ἂν θέλεις σὲ παρακαλῶ κάνε μου τῆ χάρη νὰ μοῦ ζεστάνεις λίγο τοᾶι μὲ ζῶμι γιατί ἦτανε μεγάλη ἡ ὑγρασία σὶο γιὰλὸ καὶ σὲ τετοιες νύχτες κρυώνουμε καὶ μεῖς ἀκόμη οἱ ἄλλοι θεοί, κι' ὄχι πολὺ δύσκολα κολᾶμε κανένα θεῖο ρευματισμὸ καὶ κανένα ἀθάνατο βῆχα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

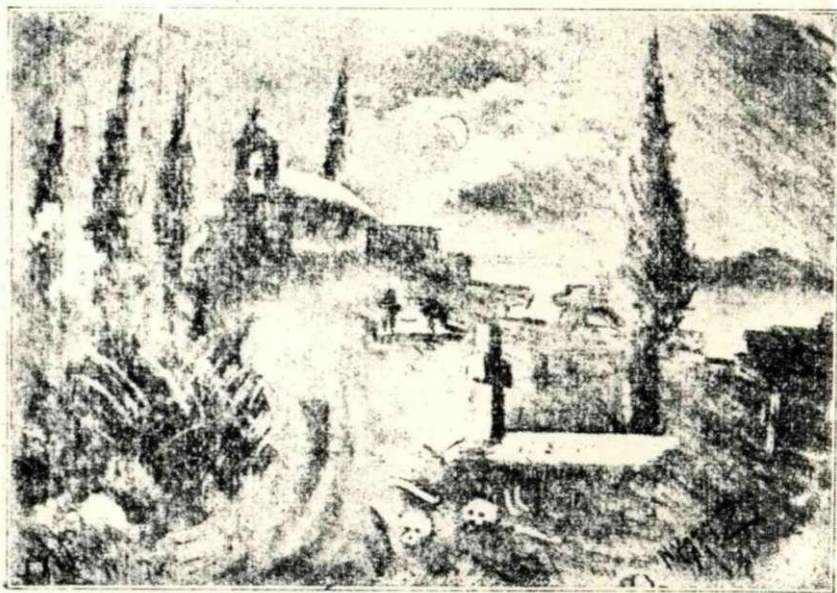
Στήν ἔχτασι τῆ γαλανῆ τῆς θάλασσας τῆς ὄριας
π' ἀνατριχιάζει ἀνάλαφρα στοῦ μπᾶτη τὰ φιλιὰ,
ξανοίγω ἐσᾶς ποῦ φεύγετε βαρκούλες, τρεχαντήρια
μ' ὄλανοιγμένα τὰ πανιά τῆς θάλασσας πουλιὰ.

Καὶ φεύγετε, μακραίνετε οὐν ὄνειρα ποῦ φεύγουν
ἀφίνοντας μεσ' τὴν καρδιὰ τὸν λόθο γυρισμοῦ,
καὶ σπέρνετε στὸ διᾶβα σας λίγους ἀφρούς ποῦ φέρνει
τὸ κῦμα, παιγνιδίζοντας στὴν ἄκρη τοῦ γιγαλοῦ.

1909.

ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΥΧΑΟΣ

Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ

(ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ)

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ "ΑΝΕΜΩΝΗΣ,"

— Ἡ « Ἀνεμώνη » νομίζει πῶς εἶνε καθήκον τῆς νὰ ἐκφράσει τίς ζωηρές τῆς εὐκαριστῆς στῆ φιλενάδα τῆς « Δάφνη » καὶ ἰδιαίτερα 'στὸ διευθυντὴ τῆς κ. Τ. Δεπάσια γιὰ τὴν ὑποστήριξη καὶ τίς ἐκδοῦλεπες ποῦ τίς ἔκαμε.

— Πέθανε 'στὸ Παρίσι ὁ γάλλος συγγραφέας Ἰούλιος Ρενὰν τῆς ἀκαδημίας τοῦ Γκονκούρ ὁ Ρενὰν ἦτανε ἀπὸ κείνους ποῦ μισοῦσανε τὴ ρεκλάμα γιαντὸ καὶ συχνὰ ἔλεγε « Ξέρω νὰ τυράω τὰ ἰὺννεφα, ξέρω νὰ κάθουμαι ἀκίνητος ξέρω καὶ νὰ σωπαίνω ». Ἐγραψε τίς « Φυσικὲς Ἱστορίες, » τὰ « Βουκολικά, » τὴ « Κοκκινότριχα, » καὶ ἄλλα, τὸ τελευταῖο παίχτηκε κί ἐδῶ ἔξοχα ἀπὸ τὴν κ. Κυβέλη.

— Τώρα τελευταῖα ἔγινε 'στὴ Ζάκυνθο τὸ μνημόσυνο γιὰ τὸ Σπῆλιο Πασαγιάννη. ὁ ἀδερφός του κ. Κώστας Πασαγιάννης εἶπε ἓνα δικό του τραγοῦδι 'στὸ Πνεῦμα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Κάλβρου καὶ τὸ περιοδικὸ « Μοῦσαι » ἔβγαλαν ἓνα πανηγυρικὸ φύλλο 'στὴ μνήμη τοῦ Ποιητοῦ.

— Ἐγινε 'στὸ Βερολίνο ἡ πρώτη ῥωμείκη συναυλία καὶ πέτυχε ἔξοχα.

— Τὸν περασμένο μῆνα ἐβγήκε μιὰ προκήρυξη τῆς « Φοιτητικῆς συντροφιάς » Ἀξίζει νὰ διαβαστεῖ ἀπὸ ὅλους.

— Πέθανε τὸ μῆνα ποῦ πέρασε ὁ Μιχ. Ἀρνωτάκης ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους καλλιτέχνες τῆς Ρωμαϊκῆς σκηνῆς.

— Σ' τὸ « Φρουρὸ » τῆς Καλαμάτας ὁ Χάρης Φωτεινὸς σ' ἓνα αἰστηματικὸ ἀρθράκι λέει πῶς ἓνα μόνο ἦτανε τὸ λάθος μας πῶς δώσαμε ἀφορμὴ 'σ τοὺς ἀνήθικους νὰ μιλήσουνε γιὰ ἠθικὴ.

— Σὲ λίγο καιρὸ βγαίνουν οἱ « Ἰσκιοὶ » ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ νέου ποιητῆ Δ. Κοκκούλη, γιὰ τὸ ἔργο θὰ γράψουμε μὸλις ἐκδοθεῖ.

— Κάποιος Ἀθηναῖος πέρνοντας τὴ σημαῖα τῆς ἀνταρσίας 'σ τὴ θρησκεία φωνάζει γιὰ μεταρρύθμιση. Πολλὸ σωστά μὰ καὶ μεῖς τοῦ λέμε πῶς 'σ τὸ Ταξεῖδι τοῦ Ἀπο-

στόλου Παύλου ὁ τὴν « Ἀθήνα ». τᾶπε πολὺ νωρίτερα ὁ Ρενὰν γὰ εἶνε κανένας Ἀντιγραφεὺς πολὺ εἴκολο πρᾶγμα

— Ἀπὸ μιὰ θεατρικὴ κριτικὴ τοῦ κ. Γ. Ξενοπούλου πέρνουμε ἓνα κομᾶτι γιὰτὶ πρέπει γὰ τ' ἀκούσουνε πολλοὶ.

— Τὸ Ἰδικὸν μῖς εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιμένομεν, εἶνε ὅτι καὶ ἀρχὰς δὲν πρέπει γὰ ἐπιηραῖζωμεν τοὺς νέους συγγραφεῖς. Οὔτε γὰ τοὺς προτρέπωμεν οὔτε γὰ τοὺς ἀποτρέπωμεν. Ἄς εἶνε ἐλεύθερος γὰ ζωγραφίῃ καθεὶς ὅτι θέλῃ, εἴτε ὠραῖον εἴτε ἠθικὸν εἴτε διεφθαρμένον, Ὅταν τὸ ζωγραφίῃ συγγραφεὺς ἄξιος τοῦ ὀνόματος θὰ εἶνε πάντοτε καλὸν καὶ θὰ ἔχη ἓνα σκοπὸν καὶ θὰ ἐκπληροῖ ἓνα προορισμὸν, καὶ κά- τι θὰ προσδέτῃ εἰς τὸ πνευματικὸν οἰκοδόμημα.

— Τούτῳ τὸ μῆγα συμπληρώνονται δέκα χρόνια ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ Wilde γι' αὐτὸ ἢ « Ἀνεμώνη » δημοσιεύει τὴν εἰκόνα τοῦ ἄγγλον ποιητῆ

— Στὸ Νέο Θέατρον δόθηκε γὰ παίξιμο ἓνα μονό-πραχτο δραματάκι « Ὁ Τρελλὸς Ἔρως » τοῦ κ. Τώνη Παπαγιαννιόπουλου, τὸ περιμένουμε, καὶ τοῦ εὐκόμαστε καλὴ ἐπιτυχία.

Σ Τ Ο Τ Ε Λ Ο Σ

— Ἡ « ἈΝΕΜΩΝΗ » ἀναγγέλει κάθε ἔκδοσι ποῦ ἤθελε λάβει ἓνα ἀντίτυπο καὶ ἀνταλλάσσεται μὲ κάθε φιλολογικὸ περιοδικό.

✕

— Ἐβγήκε τὸ στερνὸ φύλλο τῆς « Πινυκοθήκης » γιομᾶτο ἀπὸ ὠραῖες εἰκόνες καὶ ἔξοχη ὕλη.

✕

— Ἐβγήκε ἡ « Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ ἐπιθεώρησις » τοῦ κ. Βλαβιανοῦ μὲ μιὰ μελέτη τοῦ ἴδιου γιὰ τὸν ἀλκοολισμὸ ὁ τὴν Ἑλλάδα καὶ μ' ἄλλη ἰνδιαφέρουσα ὕλη.

✕

— Ἐβγήκανε τὰ στερνὰ φύλλα « Νουμᾶ » « Δάφνης » καὶ « Κοινωνισμοῦ ».

✕

— Ἐξοχος ὁ « Καλλιτέχνης » κ. Γερ. Βώκου μὲ χρωματιστὸ ξόφυλλο κανωμένο ἀπὸ τὸν κ. Θωμόπουλο καὶ μὲ συνεργασία ἀπὸ τοὺς κ. κ. Βώκου, Χατζόπουλο, Βανδῶρο, Γεραλῆ, Ἰακωβίδη, Λύτρα, καὶ ἄλλων